

mandens Alder, saaledes at der alene lægges Vægt paa, om Forførelse foreligger.

Man mener ved disse Bestemmelser paa een Gang at ville opnaa tilstrækkelig Beskyttelse for unge Personer og at undgaa Anvendelse af Straf i Tilfælde, hvor saadan vilde føles som en Urimelighed.

Til § 226 (F. 1924 § 228, U. § 206).

Den i Kommissionsudkastet og i F. 1924 foreslaaede Straffebestemmelse for uagtsom Forbrydelse mod Kønssædeligheden omfatter alle de i de foregaaende Paragraffer af nærværende Kapitel omhandlede Forbrydelsesformer. Angaaende den mod denne Bestemmelse rejste Kritik henvises navnlig til Overretssagfører Henrik Sachs' Udtalelser ved Forhandlingerne paa Dansk Kriminalistforenings 16de Aarsmøde, Aarbogen S. 92—93, Dommer Skadhauges Afhandling i U. f. R. 1924 S. 245—247 og 249 samt Krabbes Afhandling i U. f. R. 1925 S. 23—24.

Det maa erkendes, at der baade ved de Sædelighedsforbrydelser, hvor Strafbarheden beror paa, at Handlingen er rettet mod en Person under en vis Alder, og ved de egentlige Kønssædelighedsforbrydelser, saasom Voldtægt og Samleje fremkaldt ved Trusler eller under Misbrug af Afhængighedsforhold, kan forekomme Tilfælde, hvor der er Trang til en Straffebestemmelse for uagtsomme Handlinger, idet Gerningsmandens Paastand om, at han troede, at vedkommende var over den paagældende Aldersgrænse, henholdsvis handlede godvillig, ikke kan forkastes, medens paa den anden Side de foreliggende Omstændigheder viser, at Gerningsmanden har handlet særdeles uagtsomt.

Der vil nu formentlig heller ikke kunne indvendes noget mod en Straffebestemmelse, der rammer uagtsomme Sædelighedsforbrydelser, naar Uagtsomheden har Hensyn til mere haandgribelige Kendsgeninger som en Persons Sindssygdom eller Aandssvaghed i en Form eller Grad, som kan erkendes af den handlende, eller en Persons Alder. Naar Talen imidlertid er om en Straffebestemmelse, der er rettet mod Uagtsomhed med Hensyn til et psykologisk Moment som en Persons Uvilje mod en kønslig Handling, maa det erkendes, at en saadan Straffebestemmelse vil kunne gøre betydelig Skade ved at begunstige utilstrækkeligt begrundede og maaske for den sigtede særdeles skadelige Anmeldelser og Undersøgelser, idet der maa regnes med den Mulighed, at Gerningsmanden i saadanne Tilfælde, hvor — for at tage det nærmest liggende Eksempel — en

Kvinde vel har handlet under Modstand eller af Frygt, men hvor denne ikke har været ganske aabenbar, kan have haft Grund til Mistydning af hendes Holdning, og med den Mulighed, at Kvinden bagefter bevidst eller ubevidst fremstiller sin Modstand som mere effektiv eller sin Frygt som større, end den faktisk har været.

Man mener derfor at burde afstaa fra at foreslaa en Straffebestemmelse, der ved Siden af den Nytte, den kunde gøre ved at ramme strafværdige Uagtsomhedstilfælde, vilde være egnet til at gøre Skade ved at bringe ikke strafværdige Handlinger for Politi og Domstole. Man indskrænker sig derfor til at foreslaa en Bestemmelse, der straffer saadanne uagtsomme Sædelighedsforbrydelser, hvor Uagtsomheden angaar den anden Persons Sjælsundhed eller Alder.

Naar Bestemmelsen begrænses paa denne Maade, er der næppe tilstrækkelig Grund til at fordrø, at Uagtsomheden skal være grov. Bestemmelsen er formuleret saaledes, at den fremhæver, at der, selv om Gerningsmanden har handlet uden Kendskab til den anden Persons sjælelige Tilstand eller Alder, dog kan foreligge et strafbart Forsæt, jfr. herved § 20, Stk. 2, i Slutningen. Da Grænsen mellem Forsæt og Uagtsomhed her er ganske flydende, og da Bestemmelsen paa den anden Side som nævnt rammer ogsaa simpel Uagtsomhed, bør Strafferammen være af betydelig Rummelighed.

Til § 229 (F. 1924 § 231, U. § 209).

F. 1924 udelader den af Kommissionen foreslaaede Bestemmelse om Straf for den Mandsperson, som deler Bolig med en Kvinde, der driver Erhverv ved Utugt. Udeladelsen begrundes med, at man ikke kan anerkende Hensynet til at komme udenom Bevisvanskeligheder som tilstrækkelig Grund til at straffe en Handling, der i sig selv ikke findes strafværdig. Hertil skal bemærkes, at man maa anse det for fuldt beføjet under Straf at forbyde en Handling, der ganske vist rent teoretisk kan have et legitimt Formaal, men som faktisk normalt dækker over eller begunstiger en strafbar Handling. Man har derfor genoptaget bemeldte Bestemmelse, idet man dog ligesom T. U. § 209 foreslaar Strafbarheden gjort afhængig af et forudgaaende Polititilhold.

Den i F. 1924 udeladte Undtagelsesbestemmelse om Mandspersoner under 18 Aar, overfor hvem Kvinden har Underholdspligt, er genoptaget, navnlig for at afskære Tvivl i de Tilfælde, hvor vedkommende Mandsperson, som deler Bolig med Kvinden, faktisk underholder sig selv.